

Julie Wald

Tajemství
stříbrné klisny

Copyright © Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, 2020
First published in German under the title
,Silverhorse – Tanz mit dem Wind‘ by Julie Wald
Text © Julie Wald
Published by arrangement
with Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, Germany
Translation © Jesika Schaft, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
SILVERHORSE – Tanz mit dem Wind
vydaného nakladatelstvím
Friedrich Oetinger, Hamburg, v roce 2020
přeložila Jesika Schaft
Redakční úprava Slávka Poberová
Grafická úprava obálky Kerstin Schürmann
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-505-9

*Jízda na koni je jako tanec s větrem,
pokud dokážeš
usednout do sedla bez očekávání.*

Vernon Vanderbrought

#ZACATEKAKONEC

Něco bylo ve vzduchu. Zimní obloha byla sice plná šedých mraků, Ava přesto hořela rozrušením. Počasí konečně dovolilo trénovat na velkém kolbišti. Letos poprvé. Ava neznala nic lepšího než sedět v sedle a pod sebou cítit pohyb svého koně, takže s přehledem vzdorovala studenému větru.

Usmívala se pro sebe. Flint měl zřejmě také radost. Jakoby sám od sebe se rozeběhl k první překážce a kolmý skok provedl s lehkostí. Bylo to jako létat, jenže lepší. To už se blížil oxer. I přes ten se přenesli, jako by oběma narostla křídla. Ava přenechala tempo Flintovi. Svému koni věřila. Bylo krásné cítit, s jakou radostí její valach běžel. Bez potíží zamířil na kombinaci, pak na zeď. Dokonce i zákeřné trojbradlí zvládli, aniž vypadli z rytmu. Jako by byli jedno. Na konec ještě jednou kolmý skok. Ava se automaticky přizpůsobila pohybu svého ponyho a pak ho nechala v klidu vycvátat.

Její trenérka Eisová to však kvitovala pouze náznakem úsměvu. „Okay, to nebylo zlé,“ okomentovala Avinu bezchybnou jízdu. „Příště ho ale musíš víc pobízet.“ Významně ukázala na stopky, které měla v ruce: „Musíš zrychlit, jasné?“

Znělo to jako otázka, otázka to však nebyla. Spíš povel. Ava okamžitě pocítila obvyklý nával vzteku. Copak trenérka neviděla, jak nadšeně Flint skákal? Copak to se

nepočítá? Ava měla sto chutí se té hubené, malé ženské s ledově šedými vlasy zeptat, jestli náhodou nepotřebuje nové brýle. Raději však ta zlostná slova spolkla. Nechtěla se s paní Eisovou hned zase rozhádat. To by bylo o prvním tréninku po zimní pauze opravdu škoda. Se sebezapřením tedy přikývla a místo toho pošeptala Flintovi do ucha: „Já myslím, že jsi byl fakt super!“ Podrbala ho na krku, přesně tak, jak to má nejrady. „Snad smíme mít i trochu radost, ne?“

Valach odpověděl spokojeným frknutím a Ava se musela smát. „Vidíš, ty mi rozumíš,“ řekla a volným krokem na dlouhé otěži zamířila ke kamarádkám, než se do ní paní Eisová stihne pouštět znovu.

Trenérka jako by si zakládala na tom, aby Avě vždycky něco vytkla. Přitom Ava jezdí velmi dobře. Anebo snad právě proto? Protože je tak dobrá a tudíž se k ní upínají veškeré naděje? Ava Gildsteinová, dorostenecký talent Eschentalu... Možná to také bude tím, že se Ava někdy raději spoléhá na vlastní cit a intuici, místo aby poslouchala názor trenérky. Její cit a intuice se v poslední době totiž ozývají docela často, takže si Ava s paní Eisovou zrovna moc nerozumí...

Dnes si Ava ničím takovým nehodlá nechat zkazit náladu. Bylo správné nechat tempo na Flintovi. Správné a dobré. Přece to předtím jasně cítila. Paní Eisová už tolikrát ohrnovala nos nad *Aviným fantazírováním*, za které její názory prohlašovala. „Jde v důsledku jediné o výkon, kdy to konečně pochopíš?“ To za ní vykřikovala i teď, ale Ava dělala, že už je moc daleko, aby ji slyšela.

Po ní byla na řadě Freya a pak Sina, Aviny nejlepší kamarádky. Obě odvedly dobrou jízdu. Když budou dál poctivě trénovat, bude tým z Eschentalu v příští závodní sezoně slavit super úspěchy, to je jisté.

Paní Eisová se zjevně uklidnila a tvářila se spokojeněji. Když pak začalo pršet a přes plac fučel ledový vítr, milosrdně poslala děvčata i s koňmi pod střechu. Chvíli nato už všechny tři seděly v teplé sedlovně a jedna přes druhou si stěžovaly na *Ledárnu*, jak přejmenovaly trenérku Eisovou*. Nikdy jí nic nebylo dost dobré.

„Prostě musíš zrychlit, jasné!“ napodobovala Freya *Ledárnu*. Pustila se do čištění Dantovy uzdy a změněným hlasem ještě dodala: „Musíš být rychlá jako raketa, jasné?“

Ava se smála. „Flint byl dneska boží!“

Sina si vzdychla. „To teda byl! Vypadalo to, že se vznášíte! Jak já bych si přála, aby můj Pargos taky takhle skákal...“

„Vždyť skáče,“ utěšovala ji Ava. Ve skutečnosti však všechny tři věděly, že Flint je mnohem, mnohem lepší než Sinin Pargos nebo Freyin Dante. „*Všichni* jsme ve formě. *Ledárna* by neměla tak remcat, to se vážně nedá vydržet!“

Freya se zasmála. „Jasně! Letos nás fakt nikdo nezastaví. *Jumping Girls* jsou prostě nejlepší!“ Natáhla ruku, zamazanou od sedlového mýdla, a Ava se Sinou do ní plácly.

„*Jumping Girls* z *Eschentalu* vyhrajou,“ zvolala Sina.

„Nikdo a nic nás nezastaví,“ prohlásila Ava. Nemohla se dočkat, až se konečně rozeběhne skoková sezona. Příště Flintovi dá lehce špony a *Ledárna* sklapne. Ale teď na to nebude myslet. Je totiž čas vyrazit domů. „Páni, já mám hlad jak vlk,“ vzdychla a vyčištěnou uzdu pověsila na hák. „Co vy, holky, jak jste na tom?“

Freya i Sina přikývly. Společně ještě uklidily čisticí prostředky na kůži a rozloučily se s koňmi. Plné dobré nálady se na kolech vydaly domů.

* Eis = německy „led“ (pozn. překl.)

Ava pořád ještě hořela rozrušením. Jezdit na koni je zkrátka to nejúžasnější na světě. Samým nadšením by nejradši objala celý svět. Možná dokonce i Ledárnu.

Něco však bylo ve vzduchu.

Něco, co na Avu ještě čeká.

Něco, co všechno změní.

#TOUHA

Ava zírala na holé stěny. Teď už tu nic nepřipomínalo její vlastní pokoj. Ještě před pár dny tu všude visely nesčetné koňské plakáty a kokardy ze soutěží, koně měla dokonce i na povlečení. Pony na dece byl Flintovi dost podobný.

Flint. Stačilo na něj jen pomyslet a Avě se žaludek v břicho smotal jako šnek. Malý, stěsnaný a neuvěřitelně nešťastný šnek.

Flint. Její nádherný valach, ryzáček, velšský kob. Teď je pryč. Patří jiné holce. Ne jí. Už ne. Ava cítila, jak se jí do očí derou slzy. Ale ne, už zase, pomyslela si a vztekla si otřela obličej. V posledních týdnech toho nabrečela už dost. Tak teď žádné slzy. A už vůbec ne kvůli domu. To přece není vůbec tak zlé. Domy se dají nahradit. Flint ne!

Naposledy se vyšvihla na trámy pod stropem a přeručkovala až k lomenici nad svým starým pokojem. Bylo tam její nejmilejší místočko, odkud malým, kulatým okénkem viděla až na velké pastviny. Bílé kůly plotů na nebesky modrém horizontu, vzdálené odtud necelých pět set metrů. Na dosah. Z komína Jezdeckého dvora Eschental stoupal kouř. V jízdárně bylo rozsvíceno. Někdo tam zrovna trénoval, možná právě Freya se Sinou. Ava jako by slyšela spojené pofrkávání koní, kožené lupání i tiché šustění, které svým pohybem v písku působila kopyta koní. Dvůr Eschental byl její štěstí. Byl tam Flint. Ale teď?

Ava by byla nejraději zůstala sedět mezi trámy pod stropem a dělala jako že nic. Jako by se její rodiče, Oskar a Paula Gildsteinovi, nemuseli vzdát své firmy. Jako by si Flinta mohli dovolit i nadále. Jako by se nemuseli stěhovat do nového, cizího města, daleko od všeho, co jí je milé a blízké... Jenže Ava věděla, že si to může představovat, ale nic víc. Noví majitelé domu, který jí dodnes byl domovem, se tu za chvíli objeví. Nejpozději v tu chvíli bude muset vyklidit pole a přenechat svůj pokoj jinému dítěti.

Vždyť je to nespravedlivé! Zlostně bouchla pěstí do trámu vedle sebe. Auvajs. To také nikam nevede.

Bezmocně svésila ramena. Zpropadená skutečnost! Nespravedlivé věci se dějí. Neustále. I jí. To za poslední týdny bolestně pochopila. A pochopila i to, že rodičům nemůže tuhle prokletou šlamastyku vyčítat. I oni o všechno přišli. O dům. O firmu. O vážnost. I oni teď mají obrovský strach z nového začátku. To všechno Ava jasně cítila, když se dívala svým rodičům do tváří. Ava mívá výborně vyladěné antény, a přesto tenhle vývoj nepředvíдалa. Soustředila se na nastávající soutěžní sezonu a všechno ostatní vnímala jen okrajově. Přitom tu rozhodně byla znamení. Táta, který měl čím dál horší náladu, když se večer vracel z kanceláře. Ustaraný pohled mamky, když Flint potřeboval nové podkovy. To všechno kvůli nějakým pitomým obchodům, které se ani trochu nevydařily. A teď jsou na mizině. Úplně.

Vtom ji vylekalo tiché zakašlání.

Přes nohy, houpající se volně pod trámy, najednou viděla matku, jak k ní vzhlíží. „Tak pojď. Už je čas. Táta na nás čeká v autě. Noví majitelé dorazí každou chvíli a já nemám ani trochu náladu se s nimi potkat. Půjdeš, prosím?“

Někde v dálce zaržál kuň. Jasně a pronikavě. Takhle ržál Flint, když se Ava na kole a se svazkem mrkve pod paží blížila ke dvoru. „Bude si na mě pamatovat?“ zamumlala si pro sebe.

Paula Gildsteinová si dole povzdechla. „Určitě ano. Byla jsi na něj vždycky hodná. A jsi na něj hodná dál. Má sice novou majitelku, ale může zůstat tam, kde je zvyklý, protože jsi mu našla správnou novou lidskou kamarádku. Pro Flinta jde život dál. A pro nás určitě taky. Však uvidíš: nový život – nové štěstí. Tak nějak se to říká.“

Ava protočila panenky. Byt v tom novém městě je asi tak útulný jako krabice od banánů. Že by tam měla najít nějaké štěstí, se jí zdálo málo pravděpodobné. Ale nechtěla to rodičům ještě ztěžovat. Vlastně ani sobě. Co jí zbývá, než se s tím novým osudem nějak sžít... Statečně se na matku usmála a otočila se k Eschentalu, na který za oknem dopadaly podvečerní sluneční paprsky, jednou provždy zády.

Před nástupem do nové školy dostala dva týdny volno. Po velikonočních prázdninách pak nastal den D.

Ava postávala ráno před zrcadlem a nervózně si česala nazlátlé blondaté vlasy do dlouhého ohonu. Na sebe si vybrala nejmilejší džíny a nejoblíbenější svetr. Nic nápadného, dnes raději decentně. Kdo by také chtěl, jakožto *ta nová*, strhávat na sebe pozornost, že? I tak na ni budou všichni zírat, to jí bylo jasné. Snad ještě nikdy si nepřipadala tak sama jako teď. Bez Freyi a Siny se cítila nějak polovičatě.

Ava si před zrcadlem povzdechla. Máma ji hned nato objala. „Ty to zvládneš! Mluvila jsem s vaším ředitelem.

Přijsdeš do fajn sedmičky. Tvoje třídní, paní Plettnerová, vypadá docela sympaticky. Nedělej si starosti kvůli písemkám. Kdyby se ukázalo, že se látka nějak extrémně liší od toho, co jste dělali na staré škole, pak...“

„Mami...“, vzdychla Ava a vykroutila se z těsného objetí. „Tímhle mě akorát ještě víc znervózňuješ. Já chci jenom..., ale to je jedno. Můžeme už jet?“ Abych to konečně měla za sebou, dodal hrobový hlas v jejím duchu. Měnit školu je už tak hrůza, a ještě k tomu uprostřed školního roku – to se v podstatě rovná osobnímu konci světa. Když se Ava vzpamatovala z prvního šoku a její mozek začal chápat, že opravdu nejde o zlý žert, nýbrž o hořkou skutečnost, prosila rodiče, aby to pitomé stěhování posunuli na konec léta.

„Prosím, aspoň ještě tohle jedno léto,“ žadonila. „Abych měla čas se rozloučit...“ Jenže finanční situace rodiny byla tak tíživá, že poslední léto v Eschentalu prostě nebylo proveditelné. Táta musel prodat svého milovaného veterána, aby na stěhování do nového města vůbec měli peníze. Ava by městu Cassisburg, tak se její nový domov jmenoval, měla vlastně být vděčná. Koneckonců tu její rodiče rychle našli práci... Jenže Ava Cassisburg zkrátka nemohla vystát už teď. Ten hluk a ty spousty lidí, nikde žádný vzduch k dýchání... Ze života se jí stala jedna velká katastrofa.

Její matka si vzdychla. „Tak dobře, jedeme. Já už sebou taky musím mrsknout. Nejsi jediná, kdo má dneska první školní den.“

Aha, no ano. Na to úplně zapomněla. Nejen pro ni je dnešek významný den, před novou třídou bude muset obstát i její mamka. Jenže na rozdíl od ní se na tuhle výzvu její matka zjevně těší! Ava pojala lehké podezření, že Paula Gildsteinová nebyla z hrůzyplné rodinné situace zas až tak

nešťastná. Vlastně jen kvůli svému muži dělala ve firmě účetní, zato teď se může zase vrátit k tomu, co ji opravdu baví: učit ty malé utřinosy číst a psát.

„Tak, jdeme na to. Vzhůru do dobrodružství!“ Paula Gildsteinová si hodila učitelskou kabelu přes rameno. „A beruško, prosím tě..., já jen, aby sis zase hnedka nepouštěla papulku na špacír. Já vím, že jsi duše upřímná, ale ne každý dobře snáší nezaobalenou pravdu.“

Pokud šlo o to, byla její dcera skutečně poněkud svérázná. Ava totiž měla neskutečný cit pro pocity druhých. To někdy bývalo vysloveně přínosné, často tím však lidi nemile zaskočila. Paula Gildsteinová se na dceru podívala s laskavou přísností. „Je to jen pro tvé dobro, rozumíš?“

„Mami!“ zasténala Ava a rychle si nasadila sluchátka, aby neznervózněla ještě víc. I když to její matka myslela dobře, v tuto chvíli jí to zrovna nepomáhalo. Však ona si na jazyk dá dobrý pozor. Tak nešikovná zase není, aby sama sebe uvrhla v nemilost hned první den.

Některé věci člověk zkrátka musí zvládnout sám. Nastavila si hudbu do sluchátek na maximální hlasitost. Do uší jí teď plynula Flintova poslední volná drezura. Ava pocítila bolestné bodnutí v srdci. Hned se posunula na další skladbu. Bolelo to však pořád.

#SNEKVZALUDKU

Městská Franklinova škola neměla s její starou školou nic společného. Avšak bylo, jako by přistála na jiné planetě. Nesmírně daleko od toho překrásného kousku země, kterému se říká Eschental.

Všichni tu mluvili jedině o blogerech, vlogerech, youtuberech a influencerech, o kterých Ava nikdy v životě neslyšela. Připadala si jako ta nejtrapnější venkovanka všech dob. Zpočátku se snažila dělat, jako by ji to totálně zajímalo. Vážně si dávala záležet. Nicméně ji to zanedlouho přestalo bavit, bylo to tak strašně uhozené... Siri_Nice, Magicdog či jak si tihle lidé na síti říkali, jí byli naprosto vzdálení. Vypadalo to, že tu pořád všichni chatují, místo aby jednoduše mluvili jeden s druhým, všechno se točilo jedině kolem toho, jak nebo kdo co a kde udělal. Ava neměla chuť nechat se strčit do šuplíčku s nějakým pitomým hashtagem, bez #shithappens, #snekvzaludku nebo #vsechnoknicemu se mohla docela klidně obejít. Takhle se teď totiž cítila. Nebylo tudíž s podivem, že se v nové škole sotva s někým seznámila. Neměla na to ani trochu náladu.

Ještě ke všemu se nemohla zbavit dojmu, že třídní učitelka všechny před jejím příchodem nabádala, aby k ní, k té nové z venkova, byli ze začátku milí. Jakmile „začátek“ odezněl, sedávala Ava o přestávkách sama a dělala si úkoly, zatímco spolužačky ji přehlížely jak paseku. Všechny se mohly

rozplynout kvůli blogerovi jménem XluX, nové hvězdě internetu. Během krátké doby měl na instagramu 10 000 sledujících. Nejnepřínavější na něm ovšem bylo, že s velkou pravděpodobností bydlí v Cassisburgu. Provokující fotografie na jeho účtu pocházely z místního okolí. Jenže nikdo netušil, kdo by XluX mohl ve skutečnosti být. XluX byl záhadou dne. Nedávno si na účet přidal fotku dezolátního školního sportoviště jejich školy, s titulkem #morestrepu. Avini spolužáci pak už nemluvili o ničem jiném, než že XluX určitě musí být jedním z nich. Že by za tím vězel o dva roky starší Tristan? Pořád nosí černé oblečení a neustále má v ruce mobil... Navíc fakt dobře vypadá. Avě však krásný Tristan v černém mohl být ze srdce ukradený. Stejně jako tenhle lux-bůhvíkdo.

Na takovéhle věci neměla ani trochu náladu. No co, tak z ní zkrátka bude outsider, ona to unese. Zjevně se o tu roli bude muset dělit s Lou. Všimla si, že i tahle spolužačka většinou tráví čas o samotě.

U Lou to bylo tím, že většinou s nikým nemluvila. Pořád se tak divně dívala. Vůbec byla divná. Neposlušné kudrlinky si každý den smotala do nepořádného bobku, takže měla na hlavě takové vrabčí hnízdo. Nosila samé barevné oblečení, jako by spadla do barviček. Ava z ní nebyla moudrá. Většinou dokázala lidi prohlédnout dost rychle.

Závist, zlost, žárlivost, strach, láska... Když pozorovala své spolužáky, viděla, jak se mezi nimi vznášejí všechny tyto emoce. Jen u Lou byla bezradná. Nejdřív si myslela, že s ní nechtějí mít nic společného ostatní, ale pak ji napadlo, jestli to není opačně. Lou se od třídy distancovala. Jenže proč?

* * *

V zásadě by to Avě mohlo být jedno. Jenže osud to naplánoval jinak. O dva týdny později oznámila třídní, současně učitelka biologie: „Nastává čas uvažovat o letošní projektové práci. Jak víte, chci, abyste do konce školního roku vypracovali referát. A sice ve dvojicích. Zapište se mi tady do seznamu a napište, pro které téma jste se rozhodli. Možná témata najdete na druhé stránce.“

Plettnerová předala papír Florentině, což byla předsedkyně třídy a současně nejhezčí a nejpopulárnější dívka celého ročníku. Florentine bude, samozřejmě, spolupracovat s Millou. Milla byla její kamarádka, a třída si z ní často utahovala, protože byla šprtka. Takže se Florentine s touhle biozáležitostí rozhodně nepředře. Seznam rychle putoval k dalšímu.

Nešlo to však popořadě, jak s překvapením zaznamenala Ava. Někteří seznam dostali do ruky vzápětí, jiní na něj museli čekat déle, ačkoli seděli vepředu. Najednou přeskočili i Avu. Nivo papír hodil na stůl Elafovi. Vypadalo to, že se nad tímhle podivným pořadím nikdo nepozastavuje. Učitelka nic neříkala, byla zaujatá digitální třídní knihou. Po chvíli pak seznam doputoval i k Avě.

„Teď bude mít *Lullu* konečně někoho, kdo s ní bude *dobrovolně* chtít spolupracovat,“ zaslechla Ava Florentinin hlas. Ostatní dívky se zahihňaly. Dokonce i většina kluků se pousmála.

Plettnerová vzhledla, jako by ji probral hluk ve třídě. „Tak co, Avo, už sis našla téma?“

Ava papír nedůvěřivě otočila. Zbývaly améby, pak ještě měkkýši a lichokopytníci. No potěš, pomyslela si. Améby jsou asi tak stejně zajímavé jako slimáci. Lichokopytníci nepřicházejí v úvahu. Pouhé pomyšlení na ně stačilo a ten

zákeřný šnek v žaludku by ji málem rozplakal. Trucovitě založila ruce.

„Klidně si můžeš vzít i naše téma, kdyby ti to bylo milejší,“ nabídl jí velkoryse Florentine. Pochopitelně jen proto, aby nemusela spolupracovat s Lou. To bylo nad slunce jasné. Teď tu totiž je ona – *ta nová*, tudíž teď Lou bude muset mít na krku Ava, jakmile půjde o práci ve dvojicích. Ať chce nebo ne.

Tak to si Florentine vymyslela báječně, bručela v duchu Ava. Říkala si, že na tuhle podivnou osobu nemá náladu, stejně jako ostatní.

„Hm,“ na to třídí. Protože Ava neodpovídala, vzala si seznam do ruky sama. „Měla bys chuť třeba na..., na páření u primátů?“

To myslí vážně? Tohle téma že si vybrala Florentine? Tak to jí jsou slimáci tisíckrát milejší. Ava se zakuckala a zavržela hlavou, pochopitelně za doprovodu chrčení a hýkání smějících se spolužáků.

„A co ty, Lou, jaké téma bys ráda ty? Jak vidím, budete vy dvě pracovat spolu?“ Třídí Plettnerová se přinutila k bezstarostnému úsměvu.

Lou jen znuděně pokrčila rameny a jako obvykle neřekla nic.

Plettnerová si povzdechla. Pak jí však něco napadlo, najednou se úlevou zasmála. „Ale vždyť je to jasné! Lichokopytníci! To je přece prima. Tvoje matka mi vyprávěla, že jsi vyhrála četné závody. Takže tě lichokopytníci evidentně velmi zajímají.“ Zářivě se na Avu usmála.

Jako na povel se ozvalo několikero hvízdnutí. Nivo se zachechtal: „Závody s krávama? To teď totiž na venkově totálně letí!“

Třída se svíjela smíchy.

„Lichokopytníci jsou koně, Nivo. To bys měl dávno vědět,“ upozornila ho učitelka. „Nedávno jsme to probírali. Takže, když jsou koně lichokopytníci, co potom je hovězí dobytek?“

Nivo neměl ani páru, což se mu teď notně nevyplatilo.

„Terezo a Betty, vadilo by vám si prohodit témata s Nivem a Timem?“ otázala se Plettnerová. „Vy jste si vybraly sudokopytníky, ale teď byste dostaly vodní obratlovce. Pak si Nivo, doufajme, konečně zapamatuje, že krávy jsou *sudokopytníci*,“ prohlásila přísně.

Oba kluci nespokojeně mručeli, zatímco Terezu s Betty to očividně potěšilo. Patřily totiž k těm, kdo seznam dostaly až ke konci. Vodní obratlovci zjevně byli jakožto téma vysloveně atraktivní.

„Avo? Lou? Podíváte se na ty lichokopytníky?“ zeptala se třídní teď už trochu netrpělivě.

Ava zvědavě zašilhala k Lou. Vlastně se teď na holku v pestrobarevném oblečení dívali všichni.

„Jé, to zase trvá,“ zasténala Florentine. „Lullu má zase jednu záchvat povídavosti.“

„No co, aspoň nežvaní nesmysly,“ procedila mezi zuby Ava, nicméně to zjevně bylo slyšet víc, než čekala. Dívka s ohnivě rudými vlasy zalapala po dechu.

Lou zřejmě Avina poznámka také neunikla, a jako by se do němého děvčete vлил život, kývla.

To překvapilo i učitelku. Prosebně se podívala na Avu.

Ta si dodala odvahy. „Tak dobrá,“ řekla. Vždyť to nemusí být o koních. Lichokopytníci jsou přece i osli nebo zebry. S tím se snad dá žít.

* * *

„Lullu má konečně kámošku. Můžete se spolu koukat na videa o krávách,“ krákal Nivo, jakmile zazvonilo na obědovou přestávku. Nálada ve třídě jako by po katastrofě s biologií byla přímo výbušná. Ava se chtěla co nejdříve vypařit. Bohužel se přepočítala, Nivo byl totiž ještě pořád pěkně nabroušený a hodlal to dát všem najevo. A ze všech nejvíc Avě. „Hele, mluvím s tebou!“ obořil se na ni ve chvíli, kdy se kolem něj chtěla se skloněnou hlavou protáhnout. Když ho ignorovala a šla dál, prostě do ní zezadu strčil.

Nivova ruka měla na jejích zádech efekt rány proudem. Zlost, kterou za poslední týdny tak pracně potlačovala, v tu chvíli překypěla a užuž chtěla explodovat. Ava se prudce otočila, zvedla bradu a s bojovným výrazem opáčila: „Zrovna tobě by nějaké to video o krávách neuškodilo!“

„Tyvole, tahle je jiná než Lullu, co ani necekne,“ škytl Nivo překvapeně. „Ty seš spíš jak láva. Haha, to se hodí. Ava – Láva!“ Zase se dal do hýkání, jako by jeho slovní hříčka byla k popukání vtipná. Polovina třídy se skutečně přidala a smála se.

„Lullu a Láva! Nivo, fakt, ty jsi nejlepší!“ zaržála Florentine, načež se Nivův obličej rozzářil pýchou.

Ava protočila panenky. Bylo naprosto smysluprosté se tu dál s tímhle idiotem handrkovat, jenže se teď probudil k životu její bývalý bojovný duch. Tak rychle se nevzdá! „Tak to si dej bacha, aby sis nepopálil ty svoje pracky, pěti-kopytníku. Láva totiž může i vybuchnout! Jen pro případ, žes to nevěděl!“ zasyčela a klidně odkráčela středem. Zbabělá rozhodně nikdy nebyla – přesto jí srdce bušilo jako o závod. Na chodbě se zastavila. Asi nebylo zrovna moudré provokovat Niva před celou třídou, došlo jí vzápětí. V duchu už slyšela matku vzdychat a kroutit hlavu.

Ze třídy však zaslechla ještě něco jiného. Někdo tam totiž prohlásil: „To se teda musí nechat, odvahu ta holka má.“

Ava zvědavě nahlédla dveřmi dovnitř. Elaf. Musel to být on. Nivo do něj teď totiž dost hrubě strčil.

Elaf si z toho vůbec nic nedělal. Nebylo divu, tenhle čer- novlasý kluk s hlubokýma zelenýma očima byl nejmíň o hlavu větší než Nivo. Elaf vlastně působil docela jinak než ostatní. Ne tak omezeně. Mohlo to být tím, že musel opakovat ročník, takže je o rok starší? Ava ještě chvílku z povzdálí zamyšleně pozorovala podivnou situaci, která ve třídě zavládla. Bylo jasné, že se jí Elaf jednoznačně a pře- svědčivě zastal, protože Nivo už ani nemukl. Že by pře- jenom nebyli všichni tak pitomí, povzdechla si v duchu Ava a zamířila na dvůr, než se sem nahnou i ostatní.

Našla si klidný kout nedaleko sportovního hřiště a vytáhla mobil, i když to v době školního vyučování bylo přísně zakázáno. Jenže Ava si teď prostě musela s někým popoví- dat. Od svých kamarádek už celé dny nic neslyšela. Přitom by jí zrovna teď pár slov fakt potěšilo. Rychle do skupiny, které říkaly *Jumping Girls*, natukala zprávu.

AVA: Dneska byl ve škole první beef. Říkají mi teď Láva ;-) Chybíte mi. BFF.

Čekala. Čekala celé dlouhé minuty. Nic. Mobil ani nepípl. Rozčarovaneň ho zase schovala. Právě včas. Hned poté se přiblížil stín, pak uviděla vrabčí hnízdo a vzápětí i pestro- barevnou osobu, co k onomu účesu patřila.

„Aha, to jsi ty.“ Ava se přinutila usmát.

Lou zase jednou neřekla ani popel, jen se pitomě rozhlí- žela kolem sebe.

Ava vzdychla. „Jo, to jsem ještě chtěla říct: O koních na tu bižuli nic dělat nechci. Brala bych třeba zebry nebo osly,“ prohlásila a doprovodila to povzbudivým úsměvem.

Jenže ta holka dál jenom civěla před sebe. Teprve po půl věčnosti se konečně vyjádřila: „Oslové a zebry, to asi nepůjde.“

„Jak to?“ zeptala se překvapeně Ava.

„No kvůli bodu dva.“ Lou vytáhla z batohu papír.

„Cože? Plettnerová od nás chce protokol o pozorování?“ rozhořčila se Ava, jakmile očima těch pár řádků přelétla. „No jasně, krávy... V pohodě. Ale co ostatní zvířata? Šimpanzi, ryby?“

Lou však byla ve svých myšlenkách už dávno někde jinde. Bezduše zírala do dálky, což Avu v tu chvíli nesmírně vytáčelo. „Člověče, nemůžeš prostě odpovědět, když se tě někdo na něco ptá?“ zasténala vztekle. „Jestli to fakt máme dělat spolu, budeš se mnou asi muset občas i mluvit!“ Sotva ta slova dořekla, už ji to mrzelo. Lou z toho určitě hnedka dostane záchvat hysterického pláče – a Ava bude mít na krku nepříjemnosti. Jenže opak byl pravdou. V nutellových očích spolužačky se to pobaveně zablesklo. Ava otevřela pusku. „Aha, takže ono je to jinak. Tobě se mluvit nechce! A nesmělá teda taky zrovna nejsi... Jejda, to jsem řekla nahlas?“ Rozpačitě se podívala na Lou, ale ta se najednou široce zubila. Ava jako by právě složila nějakou megadůležitou zkoušku, Lou se totiž najednou rozpovídala: „Plettnerová nám k tomu sepsala adresy. A návrhy, kde se po těch zvířatech máme podívat. V Cassisburgu je totiž velká zoologická. Je tam i mořské akvárium a opičí pavilon.“

„Aha, dobře. Ale v čem je problém?“ namítla teď už přátelštěji Ava.

„Zebry ani osly tam nemají. Takže budeme muset sem...“,
řekla Lou a ukázala na dvě adresy na papíru.

Stálo tam: *Hennellyho hájovna* nebo *Jezdecké stáje Rauewitz*. Ava znovu v břicho pocítila toho šneka, co jí svíral útroby.

O koních tu nebyla řeč! Ona přece chtěla zebry. Nebo osly. Ale snad ne koně! To prostě nedá...

„Nemohla bys tam jít sama? Já bych pak udělala všechno ostatní. Všechno, klidně i tu největší práci. Sepsat to, udělat z toho plakát, pak to i odprezentuju, slibuju,“ prosila.

Lou se zamračila. „Já myslela, že jsi něco jako profík od koní...“

Profík od koní... Au! To zabořelo! „Já..., já nemůžu,“ zamumlala.

Lou si založila ruce. „Tak to já taky nemůžu. Koně totiž ani trochu nejsou nic pro mě. Buď tam půjdeme spolu anebo se na to vykašleme.“

Ava překvapeně vzhledla. Odhadla to tedy správně. Lou vůbec není nesmělá. Spíš prostě nemá chuť se těmi idioty ve třídě zabývat. Byla jí tím najednou skoro sympatická.

„Kde ty dvě jízďárny jsou, vím. Tak dneska po škole? Aspoň to budeme mít brzy za sebou,“ navrhla Lou pragmaticky.

Ava to vzdala. „Dobře. Ale k Rauewitzovi ne, radši k Hennellymu, jo?“ Něco jí v tu chvíli blesklo hlavou, ale nebyla s to tu myšlenku zachytit. Jako by jí hlava chtěla něco důležitého napovědět. Ale co? Že v hájovnách koně normálně nemívají? Anebo něco s tím jménem? *Hennelly*?

Lou našťestí přikývla. „Mně je Hájovna taky podstatně milejší. Ve Stájích Rauewitz se prý potlouká Florentine, a bez té se fakt obejdu.“